

[Elisabeth Bruun Olesen]

le være noget, der er ændret i EFs holdning. Men der er for så vidt intet i de principper, der er ændret i forhold til artikel 36, og vi tror ikke på, at EF foretager en kovending i forhold til tidligere praksis.

For VS er det afgørende, at miljøet sikres optimalt. I denne sammenhæng mener vi, at det gør man bedst ved at sikre, at der i så begrænset omfang som overhovedet muligt anvendes flertalsafstemninger. Når der anvendes flertalsafstemninger, skal der gøres brug af veto retten i det størst mulige omfang. Hermed mener vi, at veto retten skal bruges i de tilfælde, hvor man tidligere ved brug af artikel 100 ikke ville have bragt en sag til afstemning, fordi der ikke var enstemmighed.

VS vil altså ikke blot tage den svækkede position, Danmark efter vores mening står i, til efterretning, men køre på tværs af EF og prøve at sikre, at EF-pakken fører til så små tilbageskridt som overhovedet muligt, ved at vi kræver, at veto retten bliver brugt, og at den bliver brugt i større omfang end før.

Når flertalsafstemningen så bruges og veto ikke bliver nedlagt, er det altafgørende for os, at artikel 100 A bruges, så vi kan lave vores egne nationale særregler med hensyn til miljø, arbejdsmiljø og sundhed, vel vidende, at vi så kan risikere at blive slæbt for Domstolen. Vi deler ikke udenrigsministerens meget optimistiske opfattelse af producenterne miljø- og arbejdsmiljøbevidsthed. Alene at få danske producenter til at overholde reglerne i Danmark kan være svært, og det er endnu sværere at få reglerne skærpet i Danmark. Reglerne i Danmark er faktisk på nogle felter langt bedre end i de andre EF-lande, så det er altså mægtige kræfter, man er oppe imod.

Vi er just heller ikke blevet beroliget af, at lord Cockfield som kommissær for det indre marked skulle have erklæret, at beskyttelsesparagraffen kun gælder, når der vedtages rammedirektiver. Vedtages der særdirektiver, som omhandler de konkrete sager, gælder beskyttelsesparagraffen ikke.

I beretningen vedrørende procedurer i forbindelse med gennemførelsen af Europæisk Fælles Akt præciseres det imidlertid, at Folketinget skal kunne vedtage bedre regler end EFs for så vidt angår miljø, arbejdsmiljø og sundhed, også selv om EFs regler måtte blive behandlet og vedtaget efter forvaltningskomitéproceduren.

Vi afviser på det skarpeste i praksis at overlade magten til embedsmændene i forvaltningskomiteerne. Det er for os alfa og omega, at Folketinget igen kan tage alle sager, hvor Kommissionen overdrages forvaltningskompetencen, op.

Vi vil i stigende omfang se, at det er rammedirektiver, der bliver vedtaget. Det er i allerhøjeste grad ikke teknik alene, der puttes ind i rammedirektiverne, men politik. Et rammedirektiv indeholder blot den overordnede ramme, f.eks. for brugen af asbest, mens kød og blod sættes på i form f.eks. af grænseværdier, og det er politiske, ikke tekniske spørgsmål. Derfor skal magten og beslutningerne ikke overdrages til embedsmændene, men forblive hos politikerne.

Hvad afgiftssiden og -spørgsmålet angår, er det afgørende for os, at den enkelte stat selv kan tilrettelægge sit afgiftssystem under hensyn til den politiske og sociale udvikling, man ønsker i det pågældende land. Vi vil derfor kæmpe imod en harmonisering på det felt. Derfor er vi glade for, at der i dagsordensforslaget fra Socialdemokratiet og regeringen står, at det skal sikres, at Danmark fortsat kan føre en selvstændig fordelings- og skattepolitik, og at et flertal dermed afviser harmonisering af moms- og afgiftssatserne.

Vi bemærkede dog også, at hr. Bjørn Elmquist fra Venstre havde en noget anden fortolkning af det punkt og for så vidt sagde, at han håbede, at man på et tidspunkt kunne give de danske forbrugere nogle mindre afgiftssatser.

Nu har VS ikke et princip om, at afgiftssatserne skal være så store som muligt, men vi mener, at vi selv – ud fra en konkret vurdering af den politik, vores land vil føre – skal finde ud af, hvordan afgifterne skal ligge. Vi skal ikke have hovsaløsninger i stil med nedsættelsen af afgiften på små fjernsyn i panik over, hvad der sker på et konkret tidspunkt i forhold til grænsehandelen.

Hvad EFs finansielle krise angår, skal vi præcisere, at vi siger fra over for løsninger, der går ud på at hæve momsloft og forøge underskud og lignende. Tværtimod ønsker vi ikke at bevilge flere penge til EF. Løsningerne må i stedet gå ud på bl.a. at nedskære landbrugsproduktionen og at sikre en prisstruktur, der er i overensstemmelse med den produktion, der er behov for, sådan at de meget store overskud kommer væk. Vi ved